

XV.

Потурчване.

А какво стана съ Минка? Едни казваха че сж е видяли отъ далечъ край Дунавъ, да тиче като луда, и прѣдполагаха, че може да се е удавила. Други — че може да е минала съ нѣкои рибари отвждъ въ Влашко, а трети — че може да си е хвърлила душата въ анатема и да се е потурчила. Послѣдното е почти вѣроятно. Азъ щж приведа сжщий разскасъ слушанъ по тѣхъ врѣмена отъ единъ богатъ, добродѣтеленъ Шумненецъ, който е още живъ. — На тоя добродѣтеленъ Шумненецъ благодаренията сж много, той е единъ примѣренъ човѣкъ, и по изпълнението на своитѣ милости, благодарения, човѣшки родолюбиви, благородни длѣжности къмъ ближнитѣ си, къмъ съгражданитѣ си, и при това и по изпълнението на отеческитѣ си чадолюбиви, свѣти длѣжности къмъ своитѣ си — къмъ чедата си. Но тѣй като на *живъ свѣтецъ*, казва нашата българска поговорка, *тимпанъ не се кади*, то остава неговитѣ похвални дѣла да ги опишемъ слѣдъ врѣме. Ето какъ разказва той относително за това момиче — Минка.

«Бѣхъ въ г. Варна на Фотева-ханъ, дѣто имахъ работа, и отъ дѣто слѣдъ десетъ дни щжхъ да замина за Цариградъ. А по него врѣме въ Варна бѣше само този единчагъ ханъ — Фотевъ. Въ този сжщий ханъ съглѣдахъ да се потриватъ единъ момъкъ доста възрастенъ съ една мома, но мома ли бѣ, булка ли бѣ, не можа каза. Тя бѣше една дебела здраванагъ синовица. Бѣше облечена въ граждански дрѣхи, но по несконпосното обличене, по боситѣ и поцугани крака, по загорялото ѝ лице, по почервялитѣ